

Arrest

nr. 346 303 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOUJDAINI
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 oktober 2025 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat A. BOUJDAINI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2025 dient de verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf met het oog op de gezinshereniging in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoeker vraagt met name om een verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging met de heer H.A.S., die in België verblijft als erkend vluchteling.

Op 27 oktober 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 15^{quater}, ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 3 november 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 08.03.2007, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: S.
Voorna(a)m(en): H. A.
Nationaliteit: Irak
Geboortedatum: (...) 2007
Geboorteplaats: Bagdad
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN*

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene diende op 08.03.2025 een verblijfsaanvraag in in het kader van artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980, buitengewone omstandigheden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt echter dat er enkel een Birth Certificate zonder legalisatie werd voorgelegd om de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon (vader/H. A. S. ...) aan te tonen.

Ook al vermeld artikel 12bis §6 het volgende: "Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd."

Art 30 WIPR bepaalt:

"§1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§2. De legalisatie wordt gedaan.

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Het Birth Certificate' dat werd voorgelegd in het kader van de huidige procedure kan niet in aanmerking worden genomen voor het bewijzen van de verwantschap gezien deze niet voorzien is van de nodige legalisatie. Betrokkene moet een voldoende gelegaliseerde geboorteakte voorleggen om de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden aan te tonen in België.

Tevens werd ook een overlijdensakte voorgelegd van zijn moeder die eveneens niet gelegaliseerd is en bijgevolg ook niet in aanmerking kan genomen worden voor huidige procedure.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. (...)"

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Bijgevolg wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), van artikel 5 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Verzoekende partij verzocht verwerende partij om toelating tot verblijf op grond van artikel 10 en 12bis van de Verblijfswet (Vw.)

Artikel 10, §1, 4°, punt 3 Vw. bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

- [5 de minderjarige kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner als bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en ongehuwd zijn en voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn geregistreerde partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of geregistreerde partner. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming te hebben gegeven."

Artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° & §2 Vw. bepaalt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt

aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. (...)."

Ter ondersteuning van zijn aanvraag gezinshereniging als minderjarig kind van een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, Belgische verblijfskaart type K, legde verzoekende partij onder andere volgende stukken neer:

- Kopie paspoort als identiteitsbewijs;*
- Kopie geboortecertificaat als bewijs afstamming;*
- Kopie overlijdensakte mevr. D. H. N., moeder aanvrager, als bewijs dat zijn vader in België het volledig ouderlijk gezag heeft;*
- Kopie bewijs ongehuwdheid;*
- Attest mutualiteit;*
- Medisch attest;*
- Kopie huurovereenkomst met bewijs registratie van de gezinshereniger;*
- Kopie Belgische verblijfskaart gezinshereniger.*

2. Motivering onontvankelijkheidsbeslissing verwerende partij

Op 27 oktober 2025 nam verwerende partij een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), omdat verzoekende partij niet voorzien zou hebben in de legalisatie van een geboorteakte en de legalisatie van een overlijdensakte.

Zo stelt verwerende partij met verwijzing naar artikel 12bis, §6 Vw. en artikel 30 WIPR:

"Uit de voorgelegde stukken blijkt echter dat er enkel een Birth Certificate zonder legalisatie werd voorgelegd om de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon (vader/H. A. S. – ...) aan te tonen.

(...)

Het Birth Certificate dat werd voorgelegd in het kader van de huidige procedure kan niet in aanmerking worden genomen voor het bewijzen van de verwantschap gezien deze niet voorzien is van de nodige legalisatie. Betrokkene moet een voldoende gelegaliseerde geboorteakte voorleggen om de ingeroepen bloed- of verwantschapsbanden aan te tonen in België."

(aanduiding en cursivering zoals in bestreden beslissing)

Tevens werd ook een overlijdensakte voorgelegd van zijn moeder die eveneens niet gelegaliseerd is en bijgevolg ook niet in aanmerking kan genomen worden voor huidige procedure."

De bestreden beslissing vermeldt geen enkele andere punten waarop de weigering gebaseerd is.

3. Wat de aangehaalde motivering door verwerende partij en de weerlegging daarvan betreft, kan eerst verwezen worden naar het door haar geciteerde artikel 12bis, §6 Vw. zoals hernomen in de bestreden beslissing:

"Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd." (eigen aanduidingen)

Artikel 12bis, §6 Vw. stelt verder:

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren." (eigen aanduidingen)

Het artikel houdt een cascaderегeling waarbij verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft over het al dan niet toepassing van deze cascaderегeling.

Echter dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als zoon van een erkende vluchteling, waarbij de verwantschapsbanden al bestonden voordat haar vader, erkend vluchteling, België binnenkwam.

Wat betreft de onmogelijkheid om officiële documenten voor te leggen wordt er in de Vreemdelingenwet een onderscheid gemaakt tussen personen waarbij al sprake was van een bloed- of aanverwantschapsband vóór de erkende vluchteling of subsidiair beschermde het Rijk betrad en personen bij wie dat niet het geval was.

Artikel 12bis, §5 Vw. bepaalt namelijk:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Verzoekende partij valt onder de voorwaarden die afgeleid kunnen worden uit dit artikel. Artikel 12bis, §5 Vw. houdt een cascaderегeling in waarmee verwerende partij dient rekening te houden, zonder dat er sprake is van een discretionaire bevoegdheid zoals voorzien in artikel 12bis, §6 Vw.. Wanneer er geen officiële documenten voorgelegd kunnen worden, móet zij rekening houden met andere geldige bewijzen en eventueel ook overgaan tot een onderhoud of aanvullende analyse.

Een omzendbrief van 17 juni 2009¹ verduidelijkt eveneens dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

*1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;
Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.*

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.”

Verzoekende partij meent dat verwerende partij zich verkeerdelijk op baseert op artikel 12bis, §6 Vw. die een discretionaire bevoegdheid met betrekking tot de cascaderегeling inhoudt, in plaats van op artikel 12bis, §5 Vw. die een verplichting tot toepassing van de cascaderегeling bevat.

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt nog:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.” (eigen aanduiding)

Verwerende partij diende dus rekening te houden met andere elementen, zoals andere geldige bewijzen reeds aanwezig in het dossier van verzoekende partij, of informatie te bekomen na een onderhoud of aanvullende analyse.

Zelfs een onderhoud of een aanvullende analyse niet meegerekend, waren er inderdaad nog andere bewijzen terug te vinden die weldegelijk een verwantschapsband tussen verzoekende partij en haar vader aantoonde.

Maar zelfs vooraleer deze extra elementen aan te halen, kan er in het administratief dossier informatie teruggevonden worden over de indiening van een visum gezinshereniging door verzoekende partij op 29 maart 2021 toen zij zich nog in Irak bevond. De visumaanvraag beoogde eveneens gezinshereniging tussen verzoekende partij en haar vader. Uit deze informatie blijkt dat er in kader van die aanvraag reeds een gelegaliseerde geboorteakte en gelegaliseerde overlijdensakte werden neergelegd, en dat verwerende partij dus al in het bezit is van de door haar gevraagde documenten, in de door haar vereiste vorm.

In een document dat informatie over de visumaanvraag bevat, wordt een overzicht meegedeeld van alle documenten die aanvrager (verzoekende partij dus) destijds had ingediend, waaronder (stuk 2):

“Iraqi birth certificate along with translation legalized by the Ministry of Foreign Affairs of Iraqi, the Embassy of Iraqi in Jordan, the Ministry of Foreign Affairs of Jordan, and the Embassy of the Kingdom of Belgium in Jordan.”

“Iraqi death certificate of applicant's mother along with translation legalized by the Ministry of Foreign Affairs of Iraqi, the Embassy of Iraqi in Jordan, the Ministry of Foreign Affairs of Jordan, and the Embassy of the Kingdom of Belgium in Jordan.”

(eigen aanduidingen)

Verwerende partij was dus reeds in het bezit van een gelegaliseerde en vertaalde versie van de geboorteakte van verzoekende partij, alsook een gelegaliseerde en vertaalde versie van de overlijdensakte van haar moeder, net de twee aktes waarop zij haar bestreden beslissing op baseert wegens ontbreken van een legalisatie.

Verwerende partij kan dan ook niet volhouden dat de verwantschapsband tussen verzoekende partij en haar vader niet vaststaat of niet voldoende is aangetoond. Zij was van het bestaan van die band al op de hoogte, in lijn met de legalisatievereisten die zij vooropstelt, of had hiervan op de hoogte moeten zijn. Hetzelfde kan gezegd worden over de overlijdensakte. Verwerende partij gaat onzorgvuldig en onredelijk te werk door deze stukken niet mee in rekening te nemen of willen nemen.

Legalisaties die kleven aan neergelegde aktes zijn in principe geldig zolang de documenten waarop ze betrekking hebben geldig zijn. Legalisaties hebben geen vervaldatum, maar zijn enkel beperkt als het document zelf een beperkte geldigheidsduur heeft.

“De legalisatie of apostille heeft geen vervaldatum, maar als het document een beperkte geldigheidsduur heeft, is die van de legalisatie of apostille even beperkt.”

De destijds neergelegde aktes met legalisaties waren niet terug te vinden in het administratief dossier zoals aan verzoekende partij toegezonden op 7 februari 2024 nadat verzoekende partij via haar raadsman hierom verzocht, zodat enige geldigheid van de aktes niet kon worden nagekeken en waardoor er enkel van kan worden uitgegaan dat de documenten en de dus eraan klevende legalisaties nog steeds geldig zijn.

De inhoud van beide documenten betreft ook geen inhoud die met de tijd veranderlijk is, waarbij verwerende partij zou kunnen stellen dat er recentere versies van de documenten nodig zouden zijn en deze eerder ingediende aktes geen accuraat beeld meer zouden geven: de geboortegegevens van verzoekende partij blijven wat ze zijn, en de overlijdensgegevens van de moeder van verzoekende partij blijven eveneens wat ze zijn, ook vier jaar later.

In ieder geval blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze eerder neergelegde aktes of waarom zij dat niet heeft gedaan. Verwerende partij schendt hierdoor bijkomend de motiveringsplicht.

Verwerende partij kan alleen al op basis hiervan daarom niet zomaar stellen dat de ingeroepen verwantschapsbanden niet voldoende aangetoond zouden zijn door enkel en alleen naar een niet gelegaliseerde birth certificate te verwijzen. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat verwerende partij niet met alle relevante elementen in het dossier van verzoekende partij heeft rekening gehouden. Verwerende partij schendt ook om die reden het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Daarnaast diende verwerende partij zoals eerder aangehaald hoe dan ook rekening te houden met andere geldige bewijzen indien zij meent dat de ingeroepen verwantschapsbanden niet werden bewezen met officiële documenten.

Er kan in dat opzicht nuttig verwezen worden naar het registratiefiche van verzoekende partij in kader van haar verzoek om internationale bescherming, eveneens opgenomen in het administratief dossier (stuk 3). Hieruit blijkt dat verzoekende partij geregistreerd werd als “begeleide minderjarige vreemdeling” (eigen aanduiding). Aangezien van de ouders enkel de biologische vader van verzoekende partij zich in België bevond, is ook dit een bijkomend element die de verwantschapsband tussen vader en zoon aantoont, en die in kader van het verzoek om internationale bescherming nooit in vraag werd gesteld.

Ook kan er verwezen worden naar de “verklaring betreffende procedure” en daaropvolgende documenten (stuk 4). Op pagina 4 werd namelijk toegevoegd: “VERKLARING DVZ: Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn. Vanaf 12 jaar”. Nog op pagina 6 werd er een toevoeging door de vader van verzoekende partij gedaan, en wordt hij expliciet als vader genoemd. Beide elementen – de noodzaak om verzoekende partij te ondervragen als kind die een ouder vervoegt die al in België is en de gedocumenteerde aanwezigheid van de vader als wettige voogd – dienen niet alleen meegerekend te worden als andere geldige bewijzen van de verwantschapsband, maar tonen bovendien aan dat verwerende partij op de hoogte was van deze band, en die ook niet in vraag heeft gesteld of niet genoeg aangetoond heeft bevonden. Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat de legalisatie op zich niets zegt over de inhoud van een document, waardoor verwerende partij niet simpelweg de verwantschapsband als niet voldoende aangetoond kan beschouwen, enkel en alleen omdat een legalisatie zou ontbreken.

Verwerende partij gaat daarbij ook nog volledig voorbij aan de bijzondere situatie waarin verzoekende partij zich bevindt en die uiteen werd gezet in een begeleidend schrijven waar verwerende partij vervolgens op geen enkele manier naar verwijst. Verzoekende partij haalde in een begeleidend schrijven, overgemaakt aan verwerende partij, onder andere aan dat zij geen noemenswaardig netwerk meer heeft in Irak. Er was niemand bereid of in de mogelijkheid in Irak om de bijkomende legalisaties in orde te brengen, en van verzoekende partij zelf kan niet verwacht worden zich naar de ambassade in Amman, Jordanië te begeven noch naar enige TLS-diensten in Irak, net omwille van de bijzondere omstandigheden die zij aanbracht in haar begeleidend schrijven en net omwille van haar minderjarigheid op moment van voorbereiding en vervolgens indiening van de aanvraag. Door dergelijke vereisten te stellen, handelt verwerende partij onredelijk, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt en zonder rekening te houden met zijn specifiek profiel, en maakt zij zich schuldig aan een excessief formalisme.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het onredelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur omwille van bovengenoemde redenen.

4. Uit het begeleidend schrijven ingediend met de aanvraag blijkt dat verzoekende partij ook verwijst naar artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest) om haar aanvraag te ondersteunen.

Artikel 7 Handvest bepaalt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een

familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, is dus een feitenkwestie en hangt af van het geheel van omstandigheden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM impliceert dat een weigering van een aanvraag enkel legitiem kan zijn als dit noodzakelijk is in het licht van bepaalde legitieme doeleinden in een democratische samenleving.

De overheid heeft een positieve verplichting om een evenwicht te behouden tussen de individuele belangen en de maatschappelijke belangen. De kwestie of er een onoverkomelijk obstakel bestaat om een gezinsleven te leiden in het herkomstland (zoals in casu het geval is), is een cruciale factor die beschouwd moet worden bij het maken van het evenwicht tussen enerzijds het algemeen belang van de staat in kwestie om een migratiebeleid door te voeren en anderzijds het individueel belang en recht op gezinshereniging.

De vader van verzoekende partij werd erkend als vluchteling. Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent in die zin dat

“de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging”.

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat “gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten”.

Ook de Europese Commissie besluit in die zin:

“Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden”.

De rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft. Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen.

UNHCR benadrukt dat voor vluchtelingen die geen ander land hebben dan het land van asiel om een normaal gezinsleven te leiden, een gezinshereniging zouden moeten worden toegestaan in dat land.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen. UNHCR bepaalt dat een brede definitie van ‘gezin’ moet worden gehanteerd wanneer dit volgt uit de situatie en de omstandigheden die de gedwongen vlucht hebben meegebracht.

In de ‘Guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights: Right to respect for private and family life, home and correspondence’ wordt het begrip ‘familieleven’ nader ingevuld. Hieruit blijkt dat ook de relatie tussen verzoekende partij, haar vader, maar ook de overige gezinsleden dient beschermd te worden:

“The essential ingredient of family life is the right to live together so that family relationships may develop normally (Marckx v. Belgium, § 31) and members of the family may enjoy each other’s company (Olsson v. Sweden (no. 1), § 59). Regard for family unity and for family reunification in the event of separation are inherent considerations in the right to respect for family life under Article 8. (Strand Lobben and Others v. Norway [GC], § 204). 296.

The notion of family life is an autonomous concept (Marckx v. Belgium, § 31). Consequently, whether or not “family life” exists is essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties (Paradiso and Campanelli v. Italy [GC], § 140). The Court will therefore look at de facto family ties, such as applicants living together, in the absence of any legal recognition of family life (Johnston and

Others v. Ireland, § 56). Other factors will include the length of the relationship and, in the case of couples, whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together (*X, Y and Z v. the United Kingdom*, § 36). (...) "Family life" can extend after the age of majority on account of "additional elements of dependence" allowing for the existence of "family life" between parents and adult children (see, for instance, *Belli and Arquier-Martinez v. Switzerland*, 2018, § 65; *Emonet et autres v. Switzerland*, § 80; and, in the immigration context, *Savran v. Denmark* [GC], § 174 and the references therein).

297. A biological kinship between a natural parent and a child alone, without any further legal or factual elements indicating the existence of a close personal relationship, is insufficient to attract the protection of Article 8. As a rule, "family life" requires cohabitation. Exceptionally, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto "family ties" (see the summary of the case-law in *Katsikeros v. Greece*, § 43).
(...)"

Naast een gezins- en familieleven heeft verzoekende partij ook een privéleven die eveneens beschermd word door artikel 8 en artikel 7 Handvest, zoals ook naar verwezen in het begeleidend schrijven bij de aanvraag.

Er wordt daarbij melding gemaakt van het langdurig verblijf van verzoekende partij in België, haar integratieproces, haar enige overblijvende gezinsleden die zich in België bevinden, en dat haar volledige omgeving en leefwereld zich ondertussen in België afspelen. Dit terwijl verzoekende partij geen noemenswaardig netwerk meer heeft in Irak, en al helemaal geen netwerk waarop zij enigszins zou kunnen steunen.

Er werd ook aangehaald dat verzoekende partij op jonge leeftijd naar België kwam en dat het om vormende jaren gaat waardoor de impact van haar verblijf in België groter – en dus de aanpassing aan de westerse waarden en normen sneller – is dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Verzoekende partij heeft hier studentenjobs gedaan, en volgt nog steeds een opleiding. Al deze elementen samengenomen wijzen er op dat verzoekende partij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd en dat zij in België een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft.

Het doel van artikel 8 EVRM is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie.

Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (*EHRM 5 juli 2005, Uner v. the Netherlands*, §59).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (*EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland*, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (*EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk*, §63).

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

"Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: 'Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.' Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (*EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland*, par. 29; *EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (*EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland*, par. 95-96)."

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM heeft artikel 8 EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (*EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie*, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). De

toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

In dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Verwerende partij houdt geen rekening met de elementen in het dossier van verzoekende partij waarvan zij op de hoogte is of van op de hoogte had moeten zijn, en laat na een degelijk onderzoek te doen naar andere mogelijke elementen die voorhanden zouden kunnen zijn indien werd overgegaan tot een onderhoud of aanvullende analyse. Er kan ook geen sprake zijn van een proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM wanneer verwerende partij heeft nagelaten de belangen van verzoekende partij in kaart te brengen, om dit dan vervolgens af te kunnen wegen tegen het algemeen belang.

De aangehaalde elementen werden niet in rekening genomen in kader van een artikel 8 EVRM-toets, meer nog, een artikel 8 EVRM-toets ontbreekt volledig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen ervan op geen enkele manier in concreto rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en privéleven in België en daardoor onzorgvuldig, kennelijk onredelijk én in strijd met artikel 8 EVRM handelde.

Verwerende partij schendt artikel 8 EVRM.

5. Verzoekende partij verwees in haar begeleidend schrijven ook naar het hoger belang van het kind dat dient meegenomen te worden in de besluitvorming.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99), gebaseerd op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Bij de tenuitvoerlegging van de Gezinsherenigingsrichtlijn zijn Lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, bepaalt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...” Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag: “Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het

Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen.

Artikel 5.5. Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt

“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

Ook artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet bepaalt expliciet:

“§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Artikel 8 EVRM moet in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit

“maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines.”

De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn.

Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving.

Verzoekende partij diende haar aanvraag gezinshereniging in als minderjarige, maar ook in hoofde van zijn minderjarige broers die de Belgische nationaliteit bezitten en zich in België bevinden, dringt een hoger belang van het kind-analyse zich op. De onontvankelijkheidsbeslissing voor verzoekende partij, en de daaraan gekoppelde onmogelijkheid om een nieuwe gezinsherenigingsprocedure te starten, heeft niet alleen impact op verzoekende partij zelf, maar ook op zijn minderjarige broers.

Ondanks dat dit expliciet werd aangehaald, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, laat staan dat het voorop werd gesteld en de belangen van het kind een eerste overweging vormde, zie zaak C-648/11 van 6 juni 2013 van het Hof van Justitie, §57.

Enige analyse van het hoger belang van het kind ontbreekt, alsook enige motivering als zijnde waarom dit niet relevant zou zijn, ook al heeft verzoekende partij wel verzocht hiermee rekening te houden.

Verwerende partij schendt doorheen haar beslissing de op haar rustende motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, bovenop de aangevoerde wettelijke bepalingen.

Om alle bovenstaande redenen blijkt minstens dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient om alle bovenstaande redenen dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 8 maart 2025 een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf, waarbij hij zich beriep op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een in België verblijvende erkend vluchteling zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, derde gedachtestreepje, van de Vreemdelingenwet. Op 27 oktober 2025 wordt deze aanvraag als onontvankelijk afgewezen.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, zoals op dat moment van toepassing, luidde als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun gemeenschappelijke kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de minderjarige kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner als bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en ongehuwd zijn en voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn geregistreerde partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of geregistreerde partner. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming te hebben gegeven.”

De verweerder wijst deze aanvraag als onontvankelijk af omdat de door de verzoeker bijgebrachte documenten inzake de verwantschapsband met de referentiepersoon (de heer H.A.S., die als erkend vluchteling in België verblijft) niet gelegaliseerd zijn.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België, waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnenkwam, waarop de verzoeker zich in het kader van zijn aanvraag beriep, stelt artikel 11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het [Wetboek van internationaal privaatrecht](#) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Omtrent het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Bij zijn uiteenzetting beklemtoont de verzoeker het bepaalde in voormeld artikel 11, lid 2, dat een beslissing tot afwijzing van een verzoek om gezinshereniging met een vluchteling niet louter gebaseerd mag zijn op het ontbreken van bewijsstukken en stelt hij dat de verweerder dus rekening diende te houden met andere elementen zoals andere geldige bewijzen reeds aanwezig in het dossier of informatie bekomen na een onderhoud of aanvullende analyse. Hij stelt dat de verweerder op dit punt in gebreke bleef.

De Raad geeft in dit verband mee dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden geïnterpreteerd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2 van deze richtlijn preciseert dat het om “officiële bewijsstukken” moet gaan en dat de lidstaat bij gebreke daarvan “andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea van de richtlijn preciseert dat “teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen. Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de

gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Bijgevolg moet rekening worden gehouden met het gegeven dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen de lidstaten over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en zijn zij ertoe gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken kunnen houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek kunnen verrichten dat nodig wordt geacht. Er kan verder worden onderzocht of de aanvragers hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover als mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden. *In casu* wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van enige fraude in hoofde van de verzoeker en evenmin heeft de verweerder op enige wijze aangegeven dat de verzoeker niet heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet - mede gelezen in het licht artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals uitgelegd in het voormelde arrest van het Hof van Justitie - laat in dergelijke omstandigheden niet toe om de voorliggende aanvraag te weigeren louter wegens het ontbreken van officiële bewijsstukken inzake de verwantschapsband overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (verkort: WIPR).

In casu stelt de verweerder vast dat de verzoeker ter staving van zijn verwantschapsband met de referentiepersoon een “Birth Certificate” zonder legalisatie heeft voorgelegd. De verweerder besluit om de aanvraag als onontvankelijk te weigeren om de enkele reden dat dit document, omwille van de niet legalisering conform artikel 30 van het WIPR ervan, niet weerhouden kan worden om de verwantschapsband vast te stellen en de verweerder geeft vervolgens aan dat de verzoeker een voldoende gelegaliseerde geboorteakte moet voorleggen om de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband aan te tonen in België. Los hiervan meldt de verweerder nog dat de voorgelegde overlijdensakte van verzoekers moeder (die op zich niet was voorgelegd ter bewijze van de afstammingsband met de in België verblijvende heer H.A.S.) niet in aanmerking kan worden genomen “voor huidige procedure” aangezien zij evenmin gelegaliseerd is. Dit zijn de enige motieven waarop de bestreden beslissing rust.

Deze vaststellingen kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, in de situatie van de verzoeker niet volstaan om de verblijfsaanvraag als onontvankelijk te weigeren. De verzoeker heeft zich bij zijn aanvraag immers beroepen op een afstammingsband als minderjarig kind van een erkend vluchteling in België waarbij de ingeroepen bloedverwantschapsband bovendien reeds bestond voor deze laatste naar België kwam. De Raad herhaalt dat artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat werd omgezet in de artikelen 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, onder meer voorziet dat “[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter

[mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken", alsook dat een concrete beoordeling van de individuele situatie is vereist waarbij alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht. Door de voorliggende verblijfsaanvraag als onontvankelijk te weigeren op de enkele grond dat de verzoeker geen gelegaliseerd document heeft voorgelegd ten bewijze van de bloedverwantschapsband, zonder ook maar met enig ander element rekening te houden (in het bijzonder de elementen die, zoals de verzoeker in zijn middel aangeeft, reeds in het administratief dossier aanwezig zijn), heeft de verweerder de voorliggende aanvraag derhalve niet op een zorgvuldige wijze onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Hoger onder punt 2.1. werd reeds vastgesteld dat de verweerder nagelaten heeft om een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting erkent de advocaat van de verweerder dat er geen nota met opmerkingen werd ingediend en verwijst zij naar het administratief dossier. Zodoende wordt geen concreet verweer(middel) naar voor gebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 oktober 2025, waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15*quater*), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN C. DE GROOTE